

[Kurt Hansen.]

spil, der kom fra den bestilte slagter, nemlig hr. Olaf Poulsen. Det var nemlig ham, der var bestilt til udelukkende at køre denne aktion igennem. Nu har han godt nok fået forlænget sit ansættelsesforhold på Berlingske Tidende et år, og det hænger selvfølgelig sammen med, at det ikke lykkedes at få folkene ud så hurtigt, som man egentlig havde regnet med i første omgang.

Hr. Lindinger nævnte noget om, at menneskene ikke skulle være slaver af teknikken, og at det faktisk var menneskene, der i stedet for skulle styre teknikken. Det er jeg helt enig i, men jeg mener ikke, at det – med den måde centrum-demokraterne også er med til at føre indkomspolitik på, også er med til at håndhæve – ene og alene er arbejdsgiverne, der har bestemmelsesretten på arbejdspladserne, at det er dem, der kan disponere fuldstændig heri over hovedet på alle de ansatte lønarbejdere. På den måde kommer man ikke ud over det problem, som hr. Lindinger påpeger.

Sagen er netop den, at den, der har retten til at lede og fordele arbejdet, leder og fordeler dette arbejde ud fra profithensyn, ud fra hvad der giver flest skillinger i kassen, og ikke ud fra hvordan de ansatte føler det at være på en bestemt virksomhed, eller ud fra det hensyn at man skal forsøge at beholde et vist antal mennesker. Sagen er jo netop den, at ved at indføre den nye teknik, som regeringen igennem sin skattelovgivning er med til at fremskynde, får man bortrationaliseret de mindre arbejdspladser, de arbejdspladser, som ikke er særlig konkurrencedygtige. På de store, mere konkurrencedygtige arbejdspladser får man det moderne maskineri ind. 1-, 2- og 3-mandsbetjente maskiner bliver erstattet med produktionsanlæg, som kan afskrives. Man kan ikke afskrive 8 typografer på sin selvangivelse, og hvad vælger man så? Man vælger naturligvis at fyre de 8 typografer og sætte maskinanlægget i gang, som kan erstatte en lang række mennesker.

Der har været talt om maskinstormeri. Jeg mener, at det er en forkert måde at gribe det an på, hvis man gik ind for noget sådant. Sagen må være den, at man i forbindelse med indførelse af ny teknik, ikke bare snævert inden for typografområdet, men inden for hele erhvervslevet, inden for hele industrien, fra fagforeningernes, fra arbejdspladsernes side hele tiden

må være på vagt over for de bemandingsregler, som den faglige voldgift til hudløshed udhuler. Vi må være på vagt og forlange bemandingsregler, som reelt giver kompensation for de rationaliseringer, man vil indføre, kort sagt: det skal netop være sådan, at det er teknikken, som styres af menneskene og ikke menneskene, der styres af teknikken.

Hr. Bolvig nævnte, at det i altovervejende grad var de lavest lønnede, det kom til at gå ud over, og at der faktisk ikke var nogen vinder i en sådan aktion som den med Berlingeren, at det altid var tabere, der kom ud af det, og at det var tredjepart, det mange gange kom til at gå ud over. Ja, men her må jeg sige, at det afgørende er, at den arbejdskamp, som foregår på Berlingeren, adskiller sig væsentligt fra mange andre aktioner, som foregår på arbejdsmarkedet. Det er en kamp for at blive inde på en arbejdsplads, som man selv har været med til at finansiere igennem en lang, lang årrække. Derfor er der væsentlig forskel mellem denne arbejdskamp og en traditionel lønkamp.

Til sidst skal jeg bare sige, at med den måde, vi har set at socialdemokratiet og de andre partier, der fører indkomspolitik, forventer at forhandlinger og resultater skal komme til at se ud, så er det meget tvivlsomt, om vi kunne stemme for det dagsordensforslag, eller bare undlade at stemme for det dagsordensforslag, som er stillet af hr. Auken. Hvis vi kan få et klart og entydigt svar, gående ud på, at det, man forventer, er, at arbejdsgiverne går til forhandlingsbordet med en positiv vilje til at forhandle ud fra det udgangspunkt, typograferne har stillet op, hvis vi kan få et klart og positivt tilsagn om det, så er det noget andet. Men hvis det ligesom peger i samme retning, som den indkomstpolitiske lovgivning i det hele taget har peget, så må jeg nok sige, at vi må stemme imod forslaget, også ud fra det, som typograferne udtrykker i en udtalelse af 15. ds. Deri siger de nemlig:

»Kravene fra arbejdspladserne og fagforeningerne må fastholdes. Arbejdsgivernes forsøg på at gennemtvinge deres uhyrlige krav må tilbagevises. De reaktionære politiske kræfters forsøg på at kriminalisere arbejderklassens retfærdige kamp vil kun medvirke til yderligere uro på landets arbejdspladser.«

Om det af hr. Voigt stillede forslag om motiveret dagsorden må jeg sige, at det kan vi